

LoenenLeest

Brieven aan Betty: Tango met een tuinkabouter

“Waar toe zijn wij hier op aarde? Niet om aan de kant te blijven staan in ieder geval. Laat me je dan toch een raad geven: vrees geen butts, geen kras, geen deuk, wees zelfs niet bang voor scherven. Wat lijkt je het aller-, aller-, allerengste om te doen? Ik durfde niet van de hoge duikplank, vroeger. Panisch werd ik, zonder overdrijven, van de gedachte alleen al dat ik die sportjes op moest. Lieve Adamo, zoek jouw duikplank en probeer het. Er is altijd nog champagne om op een mislukking te drinken (...).”

Dit schrijft Betty Bergsma aan haar tuinkabouter Adamo, die met de noorderzon vertrok naar Parijs en sindsdien haar penvriend is geworden. Vanuit verwondering en haar fantasie werkte de Breukelse schrijfster Lyda Westering dit idee uit in de briefroman *Tango met een tuinkabouter*. Ze las eruit voor tijdens de avond in Studio Idee, waarover ik al eerder schreef. De speelse vrolijkheid die Lyda uitstraalde, maakte mij nieuwsgierig naar dit boek.

Aanvankelijk is de briefwisseling wat onwennig, maar de oude weduwe Betty krijgt er echt plezier in haar tuinkabouter te schrijven. Adamo wil graag van haar leren wat leven is. Hij vertelt haar wat hij mee maakt in het levendige Parijs, Betty is zijn klankbord. Zij antwoordt hem met ontroerende brieven. Op haar oude dag wordt Betty's wereld steeds kleiner, maar haar binnenwereld is levensgroot en springlevend. Zij gaat in haar mijmeringen over haar leven terug naar vroeger. Ze schrijft over de tijd dat zij en haar man Theo jong waren, en zo graag lachten samen. Over hun fijne gezin, hoe gezellig het was in het kleine keukentje van hun huis, met het gordijntje onder

de gootsteen, waar de kinderen achter kropen en er hun 'huisje' maakten. De gezellige drukte op verjaardagen, de pubers in huis, en dat ze ooit verlangde naar stilte. “Tegenwoordig zou ik tekenen voor een beetje reuring.”

Nadat Adamo een blauwtje heeft gelopen, sterkt ze hem in het idee dat het beter is voluit te leven, dan terughoudend in de liefde te zijn. “Juist als je een opdoffer van de liefde krijgt, kan dat iemand tot een beter mens maken. (...) Mensen die verwend zijn door het leven, worden er meestal niet sympathieker en zeker niet empathischer op. Zij gaan maar al te gemakkelijk de illusie van maakbaarheid koesteren, om vervolgens het waanidee te ontwikkelen dat voorspoed een keuze is en dat die voorspoed hun door eigen verdienste is toegevalen”.

De brieven getuigen van joie de vivre en levenswijsheid. Al schrijvend laat Betty zien dat het kleine is, wat echt belangrijk is in het leven. “Ik zag het door j'ou, kleine vriend. Wat er aan mijn blik schortte, was het perspectief van waaruit de tuinkabouter de wereld aanschouwt. Jouw verwondering op kniehoogte.” Het is een boek met humor en een aangename lichtheid; heel fijn om te lezen. En hoe het afloopt met Adamo? Hij koopt in ieder geval een mooi paar tangoschoenen om één keer met Betty te kunnen dansen.

